

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. II. Sollicitudo divinæ Providentiæ circa SS. Virginem, postquam
consecravit se Deo in templo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

dictionibus dextera: Itane disceptare voles cum Deo de chari huius possessione boni? an prætendas, spectare ipsam magis ad te, quàm ad illum, ipsamque possidere voles cum ipsius præiudicio? Ecce ipsam tibi dedit, nisi ut ipsam redderes illi? ut quid affligeris ex eo, quòd ipsa magis amat Deum, quàm te; vel quòd Deus

magis quàm tu, diligit ipsam, Quid respondebis Deo?

Ad hæc obmutuit omninò os ejus, sed ipsius loquebatur cor per oculos, ubertim lactymarum diffundendo rivus, nonnisi unicum hoc proferens verbum: Sed cheu! Quid fiet cum illà? Illustris Domina, reponit Viator, vis dicam tibi? audi & contenta eris.

ARGUMENTUM.

Sollicitudo divina providentia circa Sanctissimam Virginem, postquam consecravit se Deo in Temple.

ARTICULUS II.

Quò te pedes, divina MARIÀ, in tenellà tuà infantia, dum vix tibi robur suppetit portandivemetipsam? sicine deseris fulcrum, assistentiam, blandimenta parentum tuorum, sine quibus vivere non poteris, nec vivere illi sine te, cum anima sis & vita ipsorum? Quid moliris in ætate tam molli ac tenerà, cum vix tertium expleveris annum? ut quid à sinu te finis abstrahi Matris, quæ paulò ante tibi sua porrexit adhuc ubera, ut conignes te manibus hominum, quorum tibi nulla est notitia, quique non eo, quo parentes tui, te prosequuntur amore?

Ecce respondentem ipsam tibi: percipio vocem loquentem cordi meo, mihi que dicentem: *Audi Fi-*

lia, & vide, & inclina aurem tuam, & obliviscere populum tuum, & domum Patris tui, & concupiscet Rex decorem tuum. Ipse, cuius perfectiones infinitæ cunctos in cælo oblectant Angelos, vult me totam sibi soli: quomodo abnovere ipsi possim cor meum? ipse me prævenit, ipse me vocat, ipse me rapit per potentes suos impulsus, quomodo non sequar ipsum? Dilectus meus mihi, & ego illi; hoc mihi sufficit, non laboro de cæteris.

Sed tam juvenis! ubi erunt, quibus relaxes animum, ludi pueriles, quibus ferè tota agitur primæ ætatis vitâ? inveniam cum Deo illos; si ludendum est, ludam cum mundo, cum naturâ, cum omnibus rebus creatis, sicut ipse: *Ludens*

Psalm. 44
Deus vocat
Sanctissimam
Virginem
ab infantia
suâ.

Ipsa accedit templū ludos lufura infantiles, sed sapientissimos.

dens in orbe terrarum. Appellatur ludi pueriles, quando ex luto parvulas fabricantur domos pueri; sed reipsa magna id opus est prudentiæ; siquidem sapientissimum per hoc præbent documentum & dogma mundo, quo ostendunt ipsius asseclis omnium occupationum suarum vanam inanitatem, inanem vanitatem. Interrogas, quid factura sit? Ludum infantium, sed qui magis sit serior, majorique refertus sapientiâ, quàm sublimissima quæque sectatorum mundi negotia; ponderosissima cum Deo ipsa tractabit æternitatis negotia, tum pro seipsâ, tum pro totâ naturâ humanâ.

Ipsa donat se Deo tribus modis, & Deus reddit ipsi plura quàm dederit.

Videte, quid faciat, quid moliat in templi aditu? Inprimis offert se Deo velut Creaturam suam, quæ cum cuncta ipsi debeat, cuncta ipsi reddit; Et ipse recipit illam velut Matrem suam, ut recipiat ab ipsâ esse novum, & ipsi permaneat debitor. Secundò offert ipsa se illi, suam velut mancipium, & ille recipit ipsam, suam velut Dominam, volens ipsi subjici, ipsius obtemperare imperio. Tertio offert ipsa se illi velut victimam sacrificij matutini, consecrando ipsi suæ initium vitæ; & ille exhibet se ipsi velut victimam sacrificij vespertini, devovens pro ipsâ & nobis suæ finem vitæ, hanc immolatus in Golgothæo vertice. O quàm bonum est tractare cum

Deo; incomparabiliter plus ipse reddit, quàm accipiat.

Sanctissima Virgo offert ipsi suam modicitatem, agnoscendo se humillimam ipsius ancillam, & ipse confortem & participem reddit illam suæ magnitudinis, attollens illam super omnes res creatas: illa ipsi offert suam infantiam, & ipse illi donat suam æternitatem; illa ipsi consecrat suam libertatem, obstringendo se perpetuò ipsius servitio; & ipse facit illam Angelorum hominûmque Dominam, volens illi ab omnibus creaturis post se præstari obsequia, illam ab omnibus honorari.

Non injucundum est audire Sanctum Germanum Patriarcham Constantinopolitanum, describentem ipsius in templum aditum non minore cum facundiâ, quàm pietate. Affirmat hunc introitum non quidem habuisse multum splendoris coram oculis hominum, splendidissimum tamen & magnificentissimum fuisse coram oculis Dei; non solum servivisse ipsi parentum suorum manus velut curum triumphalem, totamque suam propinquitatem velut illustrem quendam comitatum, sed insuper stipatam fuisse invisibiliter pluribus Angelorum legionibus: receptam fuisse ipsam à presbytero, qui serviebat in templo; huncque tunc exivisse Zachariam, patrem Sancti Joannis Baptistæ, posthæc juxta aliquos

Quâ ratione ingressa sit Templū.

Consule Corael. à Lapide in Luc. c. 1. v. 5.

*Non plus sa-
gere quam
oportet sapa-
re, sed sapere
ad sobrieta-
tem.
Rom. 12.*

aliquos Doctores apud Cornelium à Lapide locò citatò, affectum Martyrio, à quo conspecti fuerint Angeli seruietes ipsi in templo, cibosque proprijs afferentes manibus. Novi reperiri plurimos, de quibus loquitur Sanctus Paulus, quòd propria sua sese inebrient sapientia, qui cum seruire non possint in iudicijs suis sobrietatem, quamprimùm arguant & reprehendant omnia, quacumque viderint accidisse inusitata, illaque ceu vana irrideant commenta: qui eiusmodi sunt, dicent, speciosam esse imaginationem, quòd Angeli se comites adjecerint, vel visibiler famulati fuerint Virgini in templo.

*Reprehensio
eorum,
qui diffi-
culter cre-
dunt, An-
gelos servi-*

Sed dicerem ipsis eadem verba, quæ Gregorius Archiepiscopus Nicomedienfis, ejusmodi farinae dixit hominibus. Vos, ô homines, qui auditis admirabilem hanc & novam Sanctissimæ Virginis in templo vivendi rationem, nolite dubitare de illâ, nec vestrà discutite ratione, quòd vester nequit comprehendere animus: Videtis, verbum Dei ineffabile quâdam ratione habitasse in purissimo ipsius utero, & disceprabitis, an alimentata, quibus nutrebat, materialia fuerint, vel absque materia? Videtis, Spiritum Sanctum operatum esse in illâ prodigiorum omnium maximum, & dubitabit de exhibito ipsi Angelorum famulatu & obsequio! Dubitandum haud

quaquam est de ijs omnibus, quæ ipse in sparguntur de Virginis purissimæ templo, Excellentijs, quando attribuantur illi prærogativæ & privilegia, quæ congruat summæ dignitati ipsius, in quâ constituitur per Maternitatem Dei; cum omnia ab ipsâ confirmantur veritate: Oportebat divinum hoc Templum exornare omni pulchritudinum genere; oportebat illud locupletari omni spiritualium bonorum Copiâ; oportebat famulatum exhiberi ipsi ab Angelis; & si Angeli è cælo famulabantur ipsi cum reverentiâ, an dubitare possimus, quin presbyteri & Ministri Altaris, summâ profecuti fuerint ipsam veneratione? Creditur commemoratam fuisse ipsam in Sanctuario, quòd sacratissima pars erat in templo.

Sed nonne videtur, interpellatæ Artemisia, minus decorum esse, aliquam consignare puellam in manus presbyterorum? Erant hi quidem servi Dei, sed erant Viri: Erant destinati ad macandâs victimas, ad effundendum bestiarum sanguinem, & offerendum Deo incensum; ad instituendas quotidie purgationes legales: An ejusmodi viri idonei erant ad educandum parvulam trium annorum puellulam? quis diffitebitur, id potius muneri committendum fuisse mulieribus!

Verùm est, respondit Viator, facta etiam scriptura, & post illam plures SS. Doctores obser-
vant

vant expressè, quòd ibi fuerint
femine devotæ, quæ cum totæ
addictæ fuerint civitio templi,
habitabant in ipso templo, ha-
bentes suas mansiones & cellulas
omnino à Viris separatas; quæ-
vis Sanctus Ambrosius, Sanctus
Cyrillus Alexandrinus, & ante
ipsum Origines affirmant, illic ad-
missas non fuisse feminas marita-
tas sed solùm Virgines & viduas;
& hanc devotatum societatem
Sanctissima Virgo admissa fuit,
velut pretiosum è celo donum,
postquam à magno sacerdote in-
ducta fuerat in templum. Illa-
rum munus erat sæpius effundere
preces ante ostium Tabernaculi,
ut scribitur in exodo: *Excuba-
bant in ostio Tabernaculi*; assistere
sacrificijs, quæ fiebant indies vespe-
ri & mane & meditari in lege Do-
mini die ac nocte: Et manifestum
est, ipsas jam fuisse primam delinea-
tionem Religiosarum, quas pro-
videntia DEI collocare & insti-
tuere voluerat in Ecclesiâ Chri-
stianâ: tradebantur ipsis junio-
res Virgines informandæ in reli-
gione, & educandæ in omni
pietate, sicut hodieum collo-
cantur in Monasterijs: Sed San-
ctissima Virgo aggregata ipsorum
cœtui in ætate trium annorum,
consignata fuit ipsis è celo, non
ut informationem acciperet ab
ipsis, sed ut hanc illis impertire-
tur; cum ipsi soli collocatæ fue-
rint altiores cognitiones, plures-

que gratiæ, quàm universæ simul
Ecclesiæ Judaicæ.

Cur igitur includat hæc ipsam
in templo, interrogat Artemisia,
cujus amor naturalis nunquam
non suum extimulabat cor, ac-
cendebat affectum retinendi suam
penes se Filiam? ut quid abscon-
dat hanc sanctitatis normam mun-
do, unde hic tantum poterat
proficere, abs eò quod incurre-
ret ipsa periculum, aliquam tole-
randi jacturam? Ut quid hæc affli-
gatur amaritudine cor Sancti Joa-
chim & Sanctæ Annæ, cum per
miraculum hæc ipsis à DEO do-
natâ fuerit soboles? ut quid ab-
strahatur ex ipsorum brachijs,
quando vel maxime indigebant
præsentia ipsius Consolatione?
Nonne hoc erat, ipsos quasi exue-
re vitâ? & tandem, quanto fuis-
set solario omnibus suam exigen-
tibus vitam in mundo, prom-
ptamque habentibus voluntatem
infernendi DEO, si Sanctissima
Virgo semper remansisset in ipso?
siquidem luculenter demonstra-
stratum fuisset, posse quemvis
evadere Sanctum in quovis loco,
& in quavis conditione; & sicut
Domini tota est terra, ita omnes
habitatores terræ ipsi famulari
posse, abs eò quin opus sit ipsis
mutare locum, sed solùm mores
& animum, ad consecrandum
se ipsius servitio.

Ad hæc pius noster Viator, at-
tollens sursùm oculos, profun-

Deceptoris
rationes
mundi.

Efficacia
motiva fæ-
dum

Exercitia
devotatum
mulierum
in templo.

Exod. 8.
Figurantur
monasteria
Religiosa-
rum.

gient
mundum.

dum in cœlos emittit suspirum. Ah! divina providentia quàm es admirabilis, quàmque salutare præbes documentum cunctis mortalibus per hanc mundi fugam, hancque tam promptam solitudinem, quam amplexata est ipsa Mater DEI! dicitur, quidquid dici potest in favorem mundi; Sanctorum adscribatur falsis devotio, quæ exercetur in sæculo: Concedam quidem, ipsam bonam esse, sed non concedam, ipsam tutam esse & securam. Nonne credamus meritò, aliquid contagiosum & periculosum inesse aëri, quem respiramus in mundo, dum videmus illam, cui præcipuam impendebat curam benignissima DEI providentia, fuisse avulsam ab eò, & Sanctæ con-
signatam solitudini, antequam ipsius infici posset veneno?

Quando aspicimus, ipsummet Filium Dei, cujus exempla nobis sunt vitæ documenta, exegisse triginta vitæ suæ annos, avulsam à mundo, velut incognitum in profundâ quâdam solitudine, ipsùmque nonnisi tres annos conversatum fuisse cum mundo ex solâ necessitate, ut instrueret & converteret ipsum.

Quando intuemur, præcursorem ipsius, maximum inter natos mulierum, juxta divinæ veritatis testimonium, petiisse desertum à tenerâ ætate suâ, deserendo parentes suos, qui sancti erant, re-

linquendo etiam secundum ap-
parentiam honorabile, magnique
poderis officium, quod exer-
cere debebat in mundo, vi cujus
ordinatus erat, ut velut præcur-
sor præpararet vias Domini, ho-
minesque disponderet ad recipien-
dum ipsum, seque in profun-
dam abdidisse solitudinem: Ne
levi posset maculare vitam crimi-
ne lingua, uti canit Ecclesiâ.

Et quando legimus, quòd Joan. 15. 1.
JESUS Christus suis dixit in Evan- 19.
gelio: *Vos de mundo non estis, sed*
ego elegi vos de mundo; quòdque
magnâ hæc æternæ veritatis ver-
ba, fortiter pulsandò cordis au-
res omnium primorum Christia-
norum, habuerint virtutem, uti
observat Sanctus Bernardus, ex- 3. Bernar-
spoliandì civitates populis; hæcque us.
convertendi in deserta; & econ-
tra adimplendi populis deserta,
hæcque commutandi in civitates;
ita, ut videretur, exiisse mun-
dum de mundo, ipsùmque reli-
quisse seipsam juxtà illa Evange-
lij verba: *Abreget semetipsum*; Spiritus Dei
& in unica sola lubindè regione exspoliavit
quingenta numerarentur Mona- civitates, &
stera sibi invicem prorsus conti- implevit
gua, quòrum & alibi plura erant; deserta po-
quæ totas adæquarent civitates, pulis.
complectendo bis vel ter mille-
nos habitatores & solitarios; &
tandem circa civitatem Thebas
reperite esset decies millenos re-
ligiosos, & vigesies millenas re-
ligiosas. Quid concludatur ex
hâc

hâc agendi ratione, quâ utebatur Spiritus DEI temporibus illis, quibus jubat ipsius puritas adhuc illustrabat animas? quid censendum est de hâc aversione, quam inspirabat ipsis erga mundum, & efficacibus hîsce stimulis, quibus alliciebat ad solitudinem, nisi quod declarare voluerit, seculum elementum non esse, ubi addiscantur elementa sanctitatis? Hem! nonne plerumque conspicitur, quod perversus quis evadat cum perveris: *Cum perverso perverteris?* quod tangens quis picem aliud non læretur, nisi quod coinquinetur ab eâ? quodque in mundi vivens aere, quis aliud non respiciat, etiam inadvertens, nisi vanitatem & illecebras sæculi, quæ aliud non sunt, nisi oblivio salutis, & extinctio Spiritus DEI?

Psalm. 17:

Habitantes in mundo non oportet esse de mundo.

Psalm. 83:

Non dicam, omnes commorantes in mundo privatos esse Spiritu DEI; Novi, JESUM Christum famulos habere, famulasque fideles ubivis locorum, & inveniri in mundo, qui prorsus non sint de mundo: Nihilominus nullibi legi in factis literis; Beatus qui habitat in mundo; lego tamen hæc verba summè consolatoria pro ijs, qui ipsum reliquerunt: *Beati, qui habitant in domo tuâ Domine, in sæcula sæculorum laudabunt te.* O amantissime DEUS! misericordissime DEUS! Beati & milles beati,

R. P. Isaac. Consiliarij, Tom. III.

quorum habitatio est sancta domus tua, quibus quæ alia in terris non est occupatio, nisi servire tibi, te contemplari, te amare, & exercitia obire Angelorum ac Beatorum, incessanter laudantium te in omnem æternitatem. Quæto hic ex aliquo, qui additissimus sit mundo, quique contentione summâ ipsius aucupetur voluptates & oblectationes, an veriores exoptare possit delicias, solidiorem felicitatem, quam si inciperet in terris potiri felicitate Beatorum, qui non nisi soli intendunt DEO.

Facile est Beatis, inquit Artemisia, perseverare in hoc exercitio, adeo, ut nec illius afficiantur fastidiò: eòquod aspiciant DEUM in Majestate gloriæ suæ, & toti sint immersi magno gaudiorum Domini sui oceano. Verum id assequi, ut quis in terris non nisi ipsi soli intendat? quâ ratione id fiat? credo morituram me præterdico, eòquod nihil magis mihi sit tædiò intollerabile: Et si prorsus abstrahere me vellem à mundo, ita ut nihil amplius mihi esset cum ipso negotij, nec quid amplius haurirem ex ipso solatij (quod est, quod suaviter nostram faciat diffuere vitam) morerer sanè præ fastidio. Noli decipi, illustris Domina, respondit Viator, si semel comprehenderit benè, quod ingens æternitatis negotium suppeditet:

An servitium DEI pariat fastidium?

G e. occu.

occupationes longè alias, majoris tum momenti tum oblectamenti, quàm omnia vana & ludicra mundi crepundia, crederes, neminem esse in terris, qui minùs toleret fastidiù,

quàm eos, qui renuntiârunt omnibus, ut unico sese devoveant servitio DEI. Ut id tantò melius comprehendas, explanabo tibi.

ARGUMENTUM.

Quanam fuerint exercitia Sanctissima Virginis in Templo Jerosolymitano.

ARTICULUS III.

Non acceditur solitudo, ut vivatur ibi in otio, sed ut meliores inveniantur occupationes quàm in mundo.

Qui petere vellet solitudinem, ut non nisi disfluere ibi in otio, plurimum sese deciperet quàm tò magis aucuparetur viam mollem ac desidiosam, tantò magis se obrutum videret molestiâ ac labore: Non est, qui occupetur magis, quiq; magis fatigetur quàm is, qui non habet, quod agat: Siquidem anima nostra ejus est indolis, ut nunquam non indigeat occupatione, si perfrui velit quiete: Est ipsa velut cor, cujus motus continuus ipsi quietem dat & vitam, quod dum cessat moveri, vivere quòque cessat satisque cedit. Quos Spiritus DEI agit in solitudinem, non deserunt occupationes mundi, ut ibi nullas habeant, sed inveniant meliores; & quando Sanctissimam Virginem attraxit in templum, & etiam, sicut affirmat Nicephorus cum alijs, quos citat, in ipsum Sanctuarium, quod sacratissima pars templi erat, non

eo id fecit nomine, ut ibi faceret nihil; sed ut actiones conficeret dignas se, dignasque loco, ubi morabatur, cum extra illum alius non esset, qui suscipere illam mereretur. Hem! quid igitur ibi fecit, interrogat Artemisia?

Sanctus Hieronymus in Epistola ad Heliodorum affirmat, ipsius exercitia ita fuisse ordinata: A primâ usque ad sextam, id est, à summo mane usque ad ejusdem dimidium vacabat orationi: à Tertia usque ad Nonam, id est, residuo matutino tempore usque ad meridiem perficiebat aliquod opus manuale, congruum conditioni & ætati suæ: Affirmat insuper, quòd sæpius ipsi Angeli præparaverint, attulerint & obtulerint prandium, ex quo cum semper valde modicum sumpsisset, instructa & instituta fuerit in ijs, quæ spectant ad legem, & prophetas, & universam veteris Testamenti doctrinam; & exin suas denuò resumpserit preces

Exercitia Sanctissimæ Virginis in Templo.

S. Hieronim. in epist. ad Heliodorù.